

Хвалà пъкши дѣдъ, не надпісанъ ѿ єврѣй, чд.

А Прїнднїте, возрадѹемсѧ гдѣви, восклікнемъ егъ спінїтелю нашемъ:

Б предваримъ лице єгѡ во исповѣданїи, и во фалмѣхъ восклікнемъ ємъ:

Г Іакѡ егъ вѣлїй гдѣ, и црь вѣлїй по всенъ земли:

Д Іакѡ въ рѹцѣ єгѡ ви концы земли, и вышты гоу тогѡ ігть.

Е Іакѡ тогѡ єитъ море, и той сотвори є, и івшъ рѹцѣ єгѡ иоздастъ.

З Прїнднїте, поклонимсѧ и прїпадемъ ємъ, и восплачемсѧ предъ гдемъ сотворшимъ наше:

З Іакѡ той єитъ егъ нашъ, и мы людє пажити єгѡ и ѕвцы рѹки єгѡ. Днесъ ѡще гласъ єгѡ ѿслышите,

И и не ѿжесточите сердечъ вашихъ, Іакѡ въ прогнѣсанїи, по дни искѹшенїя въ пустыни:

Д въ ѕньже /и дѣже/ искѹшна мѧ фти вѣши, искѹшна мѧ, и видаша дѣла моѧ.

Г Четыредесѧтъ лѣтъ негодовѣхъ рода тогѡ, и рѣхъ: прїѡ злѣдѹждѧютъ сердце мъ, ти же не познаша путь моихъ:

Д Іакѡ кляхъ во гнѣвѣ моемъ, ѡще видашъ въ покой моя.